

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

24 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Petru Ursache,

Judecătorii: Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, de avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatului și de inculpat, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 30 decembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui

Djevanșir Ali xxxxxx, xxxxxx xx xx xxxxxx xxxx, xxxxxxxx xxxx, xxxxxx xx xxxxxxxxxxx xxx. xxxxxxxx, xxx.xx xxxxxxxxxxxxxx, xx, xx.xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.12.2010 – 02.03.2012;

Instanța de apel: 06.06.2012 – 12.03.2013;

Prima instanță: 24.09.2013 – 30.12.2015;

Instanța de apel: 25.03.2016 – 07.04.2016;

Instanța de recurs: 20.02.2017 – 24.05.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 02 martie 2012, Djevanșir Ali a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate a fost admisă parțial, fiind încasat de la inculpat în beneficiul părții vătămate Cardivara Vlad suma de 20000 (douăzeci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 3000 (trei mii) lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, iar în beneficiul părții vătămate Gorșcova Ecaterina suma de 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 2000 (două mii) lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

În rest, pretențiile au fost respinse ca nefondate.

2. **Inculpatul** a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia din motiv că prima instanță a examinat unilateral cauza penală, fără audierea sa sau a martorilor apărării, punând la bază doar probele susținute de către partea acuzării.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2013, a fost admis apelul, casată sentința, inclusiv din alte motive conform art. 409 Cod de procedură penală și dispusă rejudecarea cauzei de către prima instanță, în alt complet de judecată.

3.1. Pentru pronunțarea soluției enunțate, instanța de apel a constatat că la judecarea cauzei în prima instanță, inculpatului i-au fost încălcate drepturile la apărare și

la un proces echitabil, deoarece potrivit materialelor cauzei s-a stabilit că Djevanșir Ali este vorbitor de limba rusă, însă unele documente ca: raportul privind consemnarea rezultatelor urmăririi penale; ordonanța de conexare a cauzelor penale din 18 noiembrie 2010, ordonanța de începere a urmăririi penale și rechizitoriul, în limba rusă nu i-au fost prezentate.

4. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 30 decembrie 2015, Djevanșir Ali a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 (trei) ani.

Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate a fost admisă parțial, în partea reparării prejudiciului moral, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Cardivara Vlad a sumei de 20000 (douăzeci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3000 (trei mii) lei, iar în beneficiul lui Gorșcova Ecaterina a sumei de 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 (două mii) lei.

În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

4.1. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Djevanșir Ali, la 30 iunie 2010, aproximativ la ora 21:30, având scopul încălcării grosolane a ordinii publice, exprimată printr-o vădită lipsă de respect față de societate, însoțită de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obraznicie deosebită, conducând automobilul model „Citroen C3”, n/î C OE 699, deplasându-se pe bd. Traian, mun. Chișinău, din direcția str. Independenței spre bd. Dacia, mun. Chișinău și ajungând în regiunea blocului locativ nr. 7/1, i-a agresat pe minorul Cardivara Vlad și cet. Gorșcova Ecaterina, care se deplasau cu motoreta cu n/î C AE 068 în aceeași direcție, adresându-se către ei cu cuvinte necenzurate și jignitoare, totodată scuipându-i, după care, intenționat a manevrat brusc la dreapta, tamponând cu automobilul condus motoreta indicată, în urma cărui fapt conducătorul acesteia, pierzând controlul asupra motoretei a căzut pe carosabil, fiindu-i cauzate conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1934 din 25 august 2010, leziuni corporale medii.

5. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia din motivul blândeței pedepsei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Djevanșir Ali să fie condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis și cu admiterea acțiunii civile.

În argumentarea apelului, a indicat că pedeapsa aplicată de către prima instanță nu este echitabilă în coraport cu faptele săvârșite de inculpat.

Acțiunile de huliganism săvârșite cu intenție de către inculpat, au fost îndreptate în privința unui minor și a unei adolescente; inculpatul nu a conștientizat ilegalitatea acțiunilor săvârșite.

5.1. Inculpatul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia din motivul ilegalității, deoarece la pronunțarea sentinței prima instanță a încălcat dreptul la un proces echitabil.

A menționat inculpatul, că prima instanță nu a luat în considerație că urmărirea penală a fost efectuată cu încălcări grave a legislației în vigoare, fiindu-i înmănată copia rechizitoriului în lipsa translatorului.

5.2. Avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatului a depus apel suplimentar, solicitând recunoașterea nulității actelor de procedură: ordonanța de punere sub învinuire a lui Djivanșir Ali în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal din 23 noiembrie 2010 și procesul-verbal de audiere a lui Djevanșir Ali în calitate de învinuit din 23 noiembrie 2010, precum și acțiunile ulterioare, procesul-verbal de prezentare spre cunoștință a materialelor dosarului penal, obligarea de a nu părăsi țara și casarea integrală a sentinței atacate, cu pronunțarea unei noi hotărâri privind încetarea procesului penal.

În motivarea apelului a invocat ilegalitatea sentinței, deoarece instanța de judecată a reținut acte procedurale și mijloace de probă care au fost administrate și întocmite contrar prevederilor procesual penale, fiind încălcat astfel dreptul la un proces echitabil al inculpatului.

În opinia apărării, argumentele primei instanțe în vederea respingerii cererii privind recunoașterea nulității actelor de procedură sunt insuficiente și rezultă din tratarea necorespunzătoare a normelor ce reglementează desfășurarea procesului penal.

Astfel, ordonanța de punere sub învinuire a lui Djevanșir Ali în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal din 23 noiembrie 2010 a fost întocmită și adusă la cunoștința inculpatului în limba română pe care acesta nu o cunoaște.

Având în vedere că actul de învinuire a fost întocmit contrar prevederilor art. art. 281-282 Cod de procedură penală, respectiv sunt ilegale și actele îndeplinite ulterior și anume procesul-verbal de audiere în calitate de învinuit, procesul-verbal de prezentare a materialelor dosarului penal și obligarea de a nu părăsi țara.

A subliniat avocatul, că nici în ordonanța de punere sub învinuire, nici în procesul-verbal de audiere a învinuitului nu este menționat că la înfăptuirea actelor de procedură a participat interpretul și lipsește mențiunea că acesta a fost preîntâmpinat de răspundere penală conform art. 312 Cod penal, pentru traducere cu bună știință incorectă.

La fel, a menționat că nu este clar în care împrejurări instanța de judecată a ajuns la concluzia că acțiunile procesuale de punere sub învinuire au fost petrecute cu participarea interpretului, având în vedere că potrivit conținutului ordonanței de punere sub învinuire din 23 noiembrie 2010, aceasta este întocmită în limba română și este semnată doar de procuror, apărător și învinuit.

Nu este indicată mențiunea că conținutul învinuirii i-a fost explicat inculpatului în limba rusă pe care acesta o vorbește, iar faptul că la f.d. 111, 113 vol.I, sunt prezente filele cu drepturile și obligațiile învinuitului în limba rusă, nu denotă că inculpatului i-a fost adus la cunoștință conținutul învinuirii în limba pe care o posedă.

Ordonanța de punere sub învinuire a lui Djevanșir Ali este semnată doar de procuror și translator, fără semnătura inculpatului că acesta a luat cunoștință cu documentul respectiv în limba pe care acesta o posedă.

A criticat apelantul și afirmațiile instanței precum că inculpatul a fost asistat pe parcursul urmăririi penale de apărătorul Dudulica Liubomir, care a participat la acțiunile de urmărire penală și nu a obiectat asupra lipsei traducătorului la efectuarea acestor acțiuni, deoarece la f.d. 121, vol.I este anexată cererea avocatului prin care acesta a solicitat încetarea urmăririi penale în privința lui Djevanșir Ali și de a fi excluse ca probe acțiunile de urmărire penală efectuate cu încălcarea art. art. 16, 93-94 Cod de procedură penală.

A subliniat apărarea, că toate acțiunile procedurale și probele administrate după 23 noiembrie 2010, urmează a fi declarate nule, deoarece aceste derogări de la legislație nu mai pot fi înlăturate și impun aplicarea art. 251 alin. (2), (3) Cod de procedură penală.

Totodată, a specificat că nu sunt suficiente temeiuri de fapt și de drept care ar fi în măsură să genereze emiterea în privința lui Djevanșir Ali o sentință de condamnare.

Concluzia primei instanțe este pripită, fără a fi constatate pe deplin toate circumstanțele importante ale cauzei, fără examinarea sub toate aspectele și în mod obiectiv relevanța și veridicitatea probelor administrate în incriminarea inculpatului, fiind bazată în exclusivitate pe declarațiile contradictorii ale părților vătămate.

Schița accidentului rutier reținută în calitate de probă care ar confirma vinovăția inculpatului, este un înscris unilateral, întocmirea acestuia nu este confirmată de martori sau alte mijloace de probă. Lipsește un proces-verbal de cercetare la fața locului, prin care s-ar constata anumite circumstanțe cu referire la cele indicate în schița accidentului rutier.

A mai remarcat apărarea, că nu putea fi reținut în calitate de probă care ar confirma vinovăția inculpatului și procesul-verbal despre examinarea și verificarea stării tehnice a unității de transport din 02 iulie 2010, deoarece examinarea a fost efectuată după două zile de la momentul producerii pretinsului accident.

Faptul că oglinda retrovizoare din partea dreaptă era închisă, nu confirmă că are legătură directă cu accidentul produs, cu ușurință acest fapt se putea întâmpla și în alte circumstanțe. Argumentele instanței sunt bazate pe presupuneri, nefiind stabilite prin mijloace de probă corespunzătoare.

Rezultatul analizei sângelui nr. 902 din 01 iulie 2010 confirmă că Cardivara Vlad nu era sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, însă nu stabilesc careva circumstanțe în privința lui Djevanșir Ali care ar concluziona culpa acestuia în infracțiunea incriminată.

Inculpatul nu a fost informat prealabil despre numirea expertizei, iar raportul de expertiză medico-legală nr. 1934 din 25 august 2010, a fost adus la cunoștința inculpatului ulterior, fiindu-i îngăduit dreptul de a formula întrebări sau de a face obiecții.

Totodată, în opinia apărării, condamnarea lui Djevanșir Ali nu a fost formulată într-o manieră care să excludă orice îndoială sau dubiu, nu este bazată pe probe directe ce ar confirma cu certitudine că se face culpabil de infracțiunea imputată.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile cu menținerea sentinței.

6.1. Pentru pronunțarea soluției nominalizate, instanța de apel a menționat că prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar și just a încadrat acțiunile inculpatului Djevanșir Ali în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a reținut, că vinovăția inculpatului este dovedită prin următoarele mijloace de probă: declarațiile părților vătămate Cardivara Vlad (f.d. 134-135, vol.II) și Gorșcova Ecaterina (f.d. 136-137, vol.II), martorului Cardivara Ala (f.d. 138, vol.II) precum și prin probele scrise: schița accidentului rutier întocmită de către inspectorul SCAR Harti I. la 30 iunie 2010, ora 21:55 (f.d. 11, vol.II); procesul-verbal despre examinarea și verificarea stării tehnice a unităților de transport prin care se confirmă că la momentul examinării automobilului model „Citroen C3” oglinda retrovizoare din partea dreaptă era închisă, fapt ce confirmă declarațiile părților vătămate despre tamponarea motorei cu oglinda retrovizoare în ghidon (f.d. 25-26, vol.I); rezultatul analizei sângelui nr. 902 din 01 iulie 2010, prin care s-a constatat faptul că Cardivara Vlad nu era sub influența substanțelor alcoolice sau a substanțelor narcotice (f.d. 24, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 1934 din 25 august 2010 (f.d. 52,

vol.I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 13 noiembrie 2010 (f.d. 93-96, vol.I).

În opinia instanței de apel, prima instanță a conchis în mod justificat că totalitatea probelor cercetate demonstrează cert vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal și în mod întemeiat a apreciat critic declarațiile acestuia ca fiind o versiune ce reflectă tendința inculpatului de a se apăra și eschiva de la răspunderea penală.

De asemenea, în mod corect prima instanță a dat apreciere critică declarațiilor inculpatului, constatând că acestea nu corespund adevărului, sunt în discordanță cu alte probe administrate și nu au fost confirmate prin careva probe pertinente și concludente, or, afirmația inculpatului despre faptul că nu a tamponat intenționat motoreta pe care se aflau părțile vătămate a fost combătută prin cumulul de probe administrate la dosar.

Instanța de apel a subliniat, că prima instanță corect a respins afirmațiile inculpatului referitor la faptul că de către partea vătămată Cardivara Vlad i-au fost aplicate lovituri și i-au fost traumatizate țesuturile nasului, deoarece aceste afirmații nu sunt confirmate prin careva mijloace de probă concludente și utile, precum și sunt în contradicție cu alte probe administrate la dosar, iar prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1934 din 25 august 2010 s-a constatat că partea vătămată Cardivara Vlad a suferit o fractură a osului mâinii drepte, nefiind constatate alte leziuni specifice care ar fi putut surveni în cazul aplicării de către acesta a unor lovituri capabile să-i provoace inculpatului Djevanșir Ali contuzia țesuturilor moi ale nasului.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a statuat că este improbabil ca un tânăr de 17 ani, cu înălțimea de 170 cm și greutatea de 65 kg, care nu practică careva sport, cu mâna dreaptă fracturată să-i fi cauzat unui bărbat de 38 ani cu înălțimea de 184 cm, contuzii ale țesuturilor moi ale nasului.

Astfel, în baza celor menționate, instanța de apel a ajuns la concluzia că inculpatul Djevanșir Ali a realizat latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, a încălcat grosolan ordinea publică și a exprimat o vădită lipsă de respect față de societate prin acțiunile sale de efectuare a unor manevre cu automobilul pe un drum public, cu scopul intimidării părților vătămate Cardivara Vlad și Gorșcova Ecaterina, i-a numit cu cuvinte necenzurate, i-a scuipat, iar ulterior a aplicat violența asupra părților vătămate prin tamponarea motoretei pe care aceștia se deplasau cu automobilul condus, acțiuni care se deosebesc și printr-o obrăznicie deosebită.

Faptul că inculpatul Djevanșir Ali a îndreptat acțiunile asupra a doi minori care se deplasau regulamentar cu motoreta pe un drum public, precum și a aplicat violență asupra părților vătămate minore demonstrează obrăznicia deosebită a comportamentului inculpatului și lipsa de respect față de societate și ordine publică.

Instanța de apel a remarcat, că prima instanță corect a reținut semnul calificativ agravant al infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal „aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății”, din considerentul că acțiunile de huliganism au fost săvârșite de către inculpat cu folosirea intenționată a automobilului model „Citroen C3”, care prin caracteristicile sale reprezintă un izvor de pericol sporit și care utilizat necorespunzător poate cauza vătămări ale integrității corporale sau a sănătății, precum și daune materiale prin deteriorarea sau distrugerea bunurilor.

De asemenea instanța de apel a stabilit, că din probele administrate în ședința de judecată, rezultă intenția directă a inculpatului Djevanșir Ali în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal, deoarece acesta fiind la volanul automobilului

model „Citroen C3” și conștientizând că se deplasează pe un drum public, intenționat a ajuns din urmă și a depășit motoreta pe care se aflau părțile vătămăte, iar după cum a menționat însăși inculpatul, acesta a încercat să-i forțeze să oprească pentru a discuta cu Cardivara Vlad și intenționat a tamponat motoreta pe care se aflau părțile vătămăte.

Motivele huliganice urmărite de inculpatul Djevanșir Ali s-au manifestat prin atitudinea sfidătoare față de cei din jur și mai ales față de participanții la traficul rutier, precum și prin încercarea de a soluționa un presupus conflict contrar normelor legale.

În acest context, instanța de apel a concluzionat că vinovăția inculpatului în săvârșirea huliganismului agravat a fost demonstrată pe deplin, fiind neîntemeiate alegațiile părții apărării precum că nu a fost demonstrată culpabilitatea acestuia.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate solicitările părții apărării privind recunoașterea nulității actelor de procedură: ordonanța de punere sub învinuire a lui Djevanșir Ali în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal din 23 noiembrie 2010 și procesul-verbal de audiere a acestuia în calitate de învinuit, precum și acțiunile procedurale ulterioare, procesul-verbal de prezentare a materialelor dosarului penal, obligarea de a nu părăsi țara.

La acest segment instanța de apel a evidențiat, că prima instanță corect a respins alegațiile apărării ca fiind neîntemeiate și în contradicție cu materialele cauzei, deoarece pe parcursul urmăririi penale inculpatul Djevanșir Ali a fost asistat de apărătorul ales Dudulica Liubomir (f.d. 110, vol.I) care a participat la acțiunile de urmărire penală și nu a obiectat asupra lipsei traducătorului la efectuarea acestor acțiuni.

La f.d. 111-113, vol.I sunt prezente filele cu drepturile și obligațiile învinuitului în limba rusă semnate de inculpat, apărător și procuror.

La f.d. 117, vol.I este anexată traducerea în limba rusă a ordonanței de recunoaștere în calitate de învinuit, iar la f.d. 115, vol.I este anexată ordonanța de punere sub învinuire semnată inclusiv și de interpretul Ciumac Tatiana.

Procesul-verbal de audiere a învinuitului este întocmit în limba de stat (f.d. 118, vol.I), pe care este aplicată semnătura învinuitului Djevanșir Ali precum că dorește să facă declarații în limba de stat, pe care o posedă bine, în care a declarat că nu recunoaște vina și a refuzat să facă alte declarații, folosindu-se de drepturile sale procesuale.

Obligarea de a nu părăsi țara din 23 noiembrie 2010 (f.d. 120, vol.I) și procesul-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală învinuitului din 25 noiembrie 2011 (f.d. 122, vol.II) sunt semnate inclusiv și de interpretul Ciumac Tatiana.

Așadar, în viziunea instanței de apel prima instanță corect a conchis că pe întreg parcursul judecării cauzei inculpatul Djevanșir Ali a fost asistat de apărători aleși, i-a fost asigurat dreptul la interpret care a tradus actele procedurale, fapt ce rezultă din materialele dosarului penal, inculpatul a avut acces la toate mijloacele de apărare care a putut efectiv să le realizeze, fără careva obstacole, în special lingvistice, inculpatul nu a avut pe parcursul judecării cauzei obiecții față de desfășurarea procesului, respectiv acestuia fiindu-i asigurat dreptul la un proces echitabil în sensul art. 6 CȚEDO.

Prin urmare, a concluzionat instanța de apel că prima instanță întemeiat a respins solicitarea inculpatului privind declararea nulității ordonanței de punere sub învinuire a lui Djevanșir Ali în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal din 23 noiembrie 2010 și procesului-verbal de audiere în calitate de învinuit, procesului-verbal de prezentare a materialelor dosarului penal, obligării de a nu părăsi țara, deoarece sunt în contradicție cu materialele dosarului conform cărora aceste acțiuni au fost traduse în limba rusă și semnate de către traducător.

De asemenea, solicitarea de recunoaștere a nulității actelor procesuale nominalizate a fost apreciată de către instanța de apel ca având un caracter tendențios, deoarece pe parcursul urmăririi penale, nici inculpatul, nici apărătorul acestuia nu au contestat acțiunile procesuale conform procedurii prevăzute de capitolul VII al titlului I Cod de procedură penală.

Instanța de apel a respins argumentul apărării precum că nu poate fi reținută în calitate de probă care ar confirma vinovăția inculpatului schița accidentului rutier întocmită de către inspectorul SCAR Harti I. la 30 iunie 2010, deoarece acest înscris nu confirmă existența unui posibil accident sau tamponare între automobilul model „Citroen C3” și motoretă, la materialele cauzei lipsesc careva acte procedurale care ar confirma producerea accidentului rutier, menționând că inculpatului nu i-a fost incriminată săvârșirea unui accident rutier, ci săvârșirea infracțiunii de huliganism agravat, cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății - automobilul.

Referitor la alegația precum că schița accidentului rutier este un înscris unilateral, întocmirea căruia nu este confirmată de martori sau alte mijloace de probă, instanța de apel a reținut că această probă de asemenea nu a fost contestată în ordinea cuvenită de către partea apărării.

La fel, instanța de apel a apreciat critic și argumentul apărării precum că nu poate fi admis în calitate de probă procesul-verbal despre examinarea și verificarea stării tehnice a unității de transport din 02 iulie 2010, menționând că proba respectivă coroborează cu celelalte probe din materialele dosarului, cum ar fi: declarațiile părților vătămate Cardivara Vlad și Gorșcova Ecaterina, martorului Cardivara Ala, schița accidentului rutier din 30 iunie 2010, raportul de expertiză medico-legală nr. 1934 din 25 august 2010.

Cu referire la argumentul apărării precum că analiza sângelui nr. 902 din 01 iulie 2010 a lui Cardivara Vlad nu are nici o legătură cu culpabilitatea lui Djevanșir Ali, instanța de apel a menționat că această probă demonstrează nevinovăția lui Cardivara Vlad în tamponarea motoretei sale și combate versiunea inculpatului precum că anume adolescentul a sărit la bătaie și i-a provocat contuzie.

În acest context, instanța de apel a remarcat și faptul, că Djevanșir Ali, de fapt, nu a adus dovezi pentru a demonstra că într-adevăr după cele întâmplate, s-a adresat la medic, care ar fi constatat careva leziuni provocate acestuia, dimpotrivă a plecat de la locul săvârșirii infracțiunii.

Respingând apelul apărării, instanța de apel a considerat neîntemeiată și alegația părții apărării precum că condamnarea lui Djevanșir Ali nu a fost formulată într-o manieră care să excludă orice îndoială sau dubiu, precum că nu este bazată pe probe directe ce ar confirma cu certitudine că se face culpabil de săvârșirea infracțiunii incriminate.

6.2. Cu referire la dezacordul procurorului privind individualizarea pedepsei penale aplicate inculpatului, și anume suspendarea condiționată a executării pedepsei în baza art. 90 Cod penal, instanța de apel a menționat, că prima instanță a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, la locul de muncă, precum și cel de înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate.

Prin urmare, au fost respinse ca neîntemeiate alegațiile acuzatorului de stat în partea excluderii art. 90 Cod penal, deoarece concluzia primei instanțe că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, este corectă, motivată și întemeiată.

În acest sens instanța de apel a menționat, că corect prima instanță a reținut că inculpatul a săvârșit o infracțiune care face parte din categoria celor grave, în privința acestuia a fost stabilită circumstanța atenuantă - existența a doi copii minori la întreținere, lipsa circumstanțelor agravante, personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat, dar antecedentele penale sunt stinse, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, la locul de trai și de muncă se caracterizează pozitiv.

6.3. Instanța de apel a respins ca nefondată și solicitarea procurorului privind admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de părțile vătămate, deoarece atât Cardivara Vlad cât și Gorșcova Ecaterina nu au contestat cu apel sentința prin care pretențiile acestora au fost admise parțial.

7. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat, că instanța de apel nu a respectat pe deplin prevederile art. 414 Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, deoarece preluând poziția primei instanțe, nu a ținut cont că atât inculpatul cât și avocatul acestuia, în prima instanță au pledat pentru pronunțarea unei sentințe de achitare, iar în instanța de apel, inculpatul a renunțat la solicitarea din apelul său de achitare și a declarat că susține motivele suplimentare la cererea de apel înaintată de avocatul Iovu Tatiana, solicitând încetarea procesului penal.

Remarcă procurorul că inculpatul nu a recunoscut vina, nu s-a căit sincer de cele săvârșite, prejudiciul cauzat prin infracțiune nu l-a restituit, circumstanțe ce denotă că inculpatul nu a conștientizat fapta și consecințele grave ale acesteia, iar pedeapsa stabilită este prea blândă în raport cu faptele prejudiciabile și scopul pedepsei penale.

În opinia recurentului, instanța de apel nu a descris în decizie prevederile art. art. 7, 61, 75, 76 Cod penal și nu a ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul săvârșirii infracțiunii și după consumarea acesteia, pronunțând o decizie vădit neîntemeiată.

Acțiunile de huliganism săvârșite cu intenție de către inculpat, au fost îndreptate în privința unui minor și a unei adolescente.

Inculpatul prin cinismul și lipsa de respect față de participanții la proces, nu a conștientizat ilegalitatea faptei săvârșite, iar instanțele de fond la stabilirea pedepsei inculpatului au încălcat prevederile art. 90 Cod penal, deoarece în dispozitivul deciziei inculpatului nu i-au fost stabilite careva interdicții.

7.1. Avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a contestat hotărârile judecătorești adoptate de către instanțele de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal.

În argumentarea recursului apărarea menționează că hotărârile judecătorești contestate sunt ilegale și urmează a fi casate, deoarece instanțele de fond au reținut acte procedurale și mijloace de probă care au fost administrate și întocmite contrar prevederilor procesual penale, fiind încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil.

Argumentele instanțelor de fond în vederea respingerii cererii apărătorului privind recunoașterea nulității actelor de procedură sunt insuficiente și rezultă din tratarea necorespunzătoare a normelor ce reglementează desfășurarea procesului penal.

Instanța de apel a reiterat poziția primei instanțe, fără a face o proprie analiză și a da răspuns la toate argumentele invocate de partea apărării, soluționând în mod superficial problema de drept privind legalitatea actelor procedurale, care au fost contestate de partea apărării.

Sușține apărarea că ordonanța de punere sub învinuire a lui Djevanșir Ali în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal din 23 noiembrie 2010 a fost întocmită și adusă la cunoștința inculpatului în limba română pe care Djevanșir Ali nu o posedă.

Având în vedere că actul de învinuire a fost întocmit contrar prevederilor art. art. 281-282 Cod de procedură penală, respectiv sunt ilegale și actele îndeplinite ulterior și anume procesul-verbal de audiere în calitate de învinuit, procesul-verbal de prezentare a materialelor dosarului penal și obligarea de a nu părăsi țara.

Remarcă apărarea, că nici în ordonanța de punere sub învinuire, nici în procesul-verbal de audiere a învinuitului (f.d. 115, 118, vol.I) nu este menționat că la înfăptuirea actelor de procedură a participat interpretul și că acesta a fost preîntâmpinat de răspundere penală conform art. 312 Cod penal pentru traducere cu bună știință incorectă.

Consideră neîntemeiată motivarea instanțelor de fond că la f.d. 117, vol.I este anexată traducerea în limba rusă a ordonanței de recunoaștere în calitate de învinuit, iar la f.d. 115, vol.I este anexată ordonanța de punere sub învinuire semnată inclusiv și de interpretul Ciumac Tatiana care a tradus ordonanța.

Relevă că nu este clar în care împrejurări instanța de judecată a ajuns la concluzia că ordonanța de punere sub învinuire de la f.d. 115, vol.I este semnată anume de interpret, nefiind specificat în conținutul ei numele, prenumele interpretului, în ce limbă a fost tradusă, precum și avertizarea interpretului despre răspunderea penală care o poartă conform art. 312 Cod penal. Doar existența unei simple semnături, nefiind identificată calitatea persoanei implicată în acțiunea procesuală, nu confirmă legalitatea actului procedural, în măsura în care nu sunt respectate cerințele legale privind identitatea și competența interpretului conform art. 85 alin. (3) Cod de procedură penală.

Sușține apărarea că ordonanța de punere sub învinuire din 23 noiembrie 2010 este întocmită în limba română, pe care inculpatul nu o posedă și nu o înțelege, fiind semnată doar de procuror, apărător și învinuit, iar aplicarea unei anumite semnături fără a fi identificată persoana care a aplicat-o nu constituie o dovadă că a fost semnată anume de interpret și că inculpatului i-a fost explicat conținutul învinuirii.

Totodată, faptul că la f.d. 111-113, vol.I sunt prezente filele cu drepturile și obligațiile învinuitului în limba rusă nu denotă că inculpatului i s-a adus la cunoștință în limba pe care o posedă conținutul învinuirii, iar că la f.d. 117, vol.I este anexată ordonanța de punere sub învinuire a lui Djevanșir Ali în limba rusă, nu justifică aducerea la cunoștința inculpatului a conținutului învinuirii, deoarece acest document este semnat doar de procuror și translator, ceea ce nu exclude posibilitatea că putea fi întocmit ulterior, în lipsa inculpatului pentru a simula un caracter legal acțiunilor procesuale.

În opinia apărării nu pot fi reținute nici afirmațiile instanței precum că inculpatul a fost asistat pe parcursul urmăririi penale de apărătorul Dudulica Liubomir, care a participat la acțiunile de urmărire penală și nu a obiectat asupra lipsei traducătorului la efectuarea acestor acțiuni, deoarece la f.d. 124, vol.I este anexată cererea apărătorului prin care a solicitat încetarea urmăririi penale în privința lui Djevanșir Ali și de a fi

excluse ca probe acțiunile de urmărire penală efectuate cu încălcările art. art. 16, 93-94 Cod de procedură penală.

Remarcă că nici organul de urmărire penală, nici prima instanță nu au dat apreciere acestei solicitări, iar la rândul său instanța de apel a omis să se expună asupra argumentului precum că de către apărare a fost invocat faptul nerespectării art. 16 Cod de procedură penală, inclusiv în faza urmăririi penale.

Cu referire la prevederile art. 251 alin. (3) Cod de procedură penală, menționează că apărarea sau inculpatul putea invoca nulitatea actului procedural petrecut în lipsa interpretului, atunci când legea o cere, în orice etapă a procesului, inclusiv în faza examinării cauzei în ordine de apel, circumstanțe care nu au fost elucidate de către instanță la examinarea cauzei în ordine de apel, deși au fost invocate de partea apărării.

Apreciază ca fiind inacceptabilă motivarea instanței precum că necunoașterea limbii de stat de către inculpat este pur declarativă, nefiind prezentată probe în acest sens.

Însuși materialele cauzei întocmite până la emiterea ordonanței de punere sub învinuire din 23 noiembrie 2010 atestă că toate acțiunile procedurale cu participarea inculpatului au fost petrecute în limba rusă.

Ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț din 27 septembrie 2010 este întocmită în limba rusă anume din motiv că inculpatul nu cunoștea limba de stat, iar potrivit procesului-verbal de audiere în calitate de bănuț din 27 septembrie 2010, inculpatul a solicitat să dea declarații în limba rusă.

Relevă apărarea, că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului invocat de către apărare în cererea de apel, precum că prima instanță a tratat în mod necorespunzător principiul „*fructul pomului otrăvit*”, care a invocat că la formularea sentinței de condamnare a utilizat în majoritate probe rezultate din mijloacele de probă administrate la etapa judecării cauzei.

Mai reiterează că la dosar nu sunt suficiente temeiuri de fapt și de drept care ar fi în măsură să genereze emiterea în privința lui Djevanșir Ali o sentință de condamnare, instanțele de fond pripit au stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, fără a examina sub toate aspectele și în mod obiectiv relevanța și veridicitatea probelor administrate.

În viziunea apărării instanța de apel a încălcat prevederile art. 414 alin. (1), (6) Cod de procedură penală, deoarece și-a bazat concluzia pe probe care nu au fost cercetate nemijlocit în instanța de apel și pe declarațiile contradictorii ale părților vătămate, care nu a fost verificate prin alte mijloace de probă.

Instanțele de judecată în mod neîntemeiat au reținut în calitate de probă care ar confirma vinovăția inculpatului schița accidentului rutier întocmită de către inspectorul SCAR Harti I. la 30 iunie 2010, deoarece acest înscris nu confirmă existența unui posibil accident sau tamponare între automobil și motoretă, iar la materialele cauzei lipsesc acte procedurale care ar confirma producerea accidentului rutier.

Mai mult, schița accidentului rutier este un înscris unilateral, întocmirea acestuia nu este confirmată de martori sau alte mijloace de probă, lipsește un proces-verbal de cercetare la fața locului prin care s-ar constata anumite circumstanțe cu referire la cele indicate în schița accidentului rutier, nefiind clară și poziția instanței de apel de respingere a acestui argument. Or, în cazul în care instanța de judecată a reținut că mijlocul de transport a fost folosit la săvârșirea infracțiunii de huliganism agravat, stabilirea circumstanțelor de deplasare și de tamponare au importanță la calificarea circumstanței

agravante a infracțiunii imputate și anume în vederea constatării intenției privind folosirea mijlocului de transport la realizarea laturii obiective a acesteia.

Consideră că instanța de apel în mod neargumentat a combătut argumentul apărării privind faptul că schița accidentului nu confirmă producerea unui anumit accident, din motiv că lui Djevanșir Ali nu i-a fost incriminată săvârșirea unui accident rutier și că această probă nu a fost contestată.

La fel, în opinia apărării este inadmisibilă admiterea în calitate de probă care ar confirma vinovăția inculpatului și procesul-verbal despre examinarea și verificarea stării tehnice a unității de transport din 02 iulie 2010.

Faptul invocat de instanță precum că această probă coroborează cu celelalte probe se combate cu invocarea argumentului instanței precum că modul de producere a tamponării nu are importanță pentru cauză.

Astfel, subliniază că nu a fost probată legătura cauzală între tamponare și starea tehnică a automobilului.

Totodată, consideră neîntemeiate constatările instanței, deoarece examinarea autoturismului a fost efectuată după două zile de la momentul producerii pretinsului accident.

Faptul că oglinda retrovizoare din partea dreaptă era închisă, nu confirmă că are legătură directă cu accidentul produs, cu ușurință acest fapt se putea întâmpla și în alte circumstanțe.

Consideră că la acest capitol argumentele instanței sunt bazate pe presupuneri, nefiind stabilite prin mijloace de probă corespunzătoare.

Mai mult, procesul-verbal despre examinarea și verificarea stării tehnice a unității de transport din 02 iulie 2010 a fost întocmit în limba română, pe care inculpatul nu o cunoaște.

Rezultatul analizei sângelui nr. 902 din 01 iulie 2010, confirmă starea lui Cardivara Vlad precum că nu a fost sub influența băuturilor alcoolice sau altor substanțe, însă nu stabilesc circumstanțe în privința lui Djevanșir Ali care ar concluziona culpa acestuia în infracțiunea incriminată.

Cu referire la raportul de expertiză medico-legală nr. 1934 din 25 august 2010, menționează că la dispunerea efectuării acestuia s-a încălcat dreptul la apărare a inculpatului, nefiind informat prealabil despre numirea acestei expertize, fiindu-i astfel îngrădit dreptul de a formula întrebări sau a face obiecții.

Mai menționează că condamnarea lui Djevanșir Ali nu a fost formulată într-o manieră care să excludă orice îndoială sau dubiu, nu este bazată pe probe directe ce ar confirma cu certitudine că se face culpabil de infracțiunea imputată, nu au fost elucidate toate circumstanțele producerii tamponării, care ar demonstra cu certitudine existența intenției directe în acțiunile inculpatului.

7.2. Inculpatul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), Cod de procedură penală a contestat hotărârile judecătorești cu recurs ordinar solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal.

În argumentarea recursului a invocat, că decizia tradusă în limba rusă, i-a fost adusă la cunoștință la 19 februarie 2017.

Astfel, consideră că la examinarea cauzei penale i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, protejat prin art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, care garantează dreptul fundamental al persoanei acuzate să fie

informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa.

Inculpatul în cererea de recurs reiterează aceleași argumente invocate și de apărare, iar suplimentar remarcă că în cauza *Block vs Ungaria*, Curtea Europeană a reiterat cu privire la dreptul acuzatului de a fi informat despre cauza și natura acuzării ce i se aduce, că prevederile art. 6 § 3 lit. a) din Convenție, presupun acordarea unei atenții speciale notificării acuzației în adresa persoanei, actul acuzației având un rol crucial în procesul penal, începând cu data notificării, persoana este oficial avizată despre baza faptică și de drept a învinuirii înaintate împotriva sa.

Totodată, în speța *Vaudelle vs Franța*, Curtea Europeană a subliniat că sistemul Convenției incumbă statelor în anumite cazuri obligația de a adopta măsuri pozitive care să garanteze eficient drepturile înscrise în art. 6, inclusiv și cel de a fi informat despre cauza și natura acuzării ce se aduce împotriva persoanei bănuite de săvârșirea unei infracțiuni. Statele trebuie să dea dovadă de diligență în vederea asigurării că indivizii se bucură efectiv de drepturile garantate de art. 6 în totalitatea acestora.

8. Verificând argumentele recursurilor declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Cu referire la recursurile declarate de avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatului și de inculpat.

Din conținutul recursurilor declarate, se atestă că apărarea și inculpatul critică decizia instanței de apel în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Reieșind din temeiurile pentru recurs invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului în cauză, din următoarele considerente.

Colegiul penal constată că preponderent argumentele formulate de recurenți se referă la modalitatea de apreciere a probelor, însă la acest punct de analiză instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente

faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate.

Prin alte cuvinte, opozabil celor enunțate de recurenți privind examinarea necorespunzătoare și unilaterală a probatoriului administrat în cauză, Colegiul penal, verificând subsidiar materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței de condamnare a inculpatului Djevanșir Ali, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate de instanțe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că faptele imputate inculpatului corespund elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse în pct. 4 al prezentei hotărâri.

În contextul în care analizăm critica cu privire la examinarea unilaterală a probelor de către instanța de apel, nu ar fi depășit să facem referire și la prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță.

De altfel, conducându-se anume de aceste reglementări, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Djevanșir Ali săvârșirea infracțiunii de huliganism agravat.

În acest context, cu referire la dezacordul apărării privind punerea la baza condamnării lui Djevanșir Ali a probelor: schița accidentului rutier din 30 iunie 2010 și procesul-verbal privind examinarea și verificarea stării tehnice a unității de transport din 02 iulie 2010, Colegiul penal accentuează că instanța de apel corect a menționat că probele nominalizate coroborează cu restul probatoriului administrat la dosar, iar careva temeiuri de excludere a acestor probe nu au fost sesizate.

Or, după cum rezultă din materialele cauzei, inițial prin ordonanța din 01 august 2010, a fost dispusă începerea urmăririi penale în baza semnelor componente de infracțiune prevăzută la art. 264 alin. (1) Cod penal, iar ulterior, prin ordonanța din 17 noiembrie 2010 a fost pornită urmărirea penală în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, cauzele fiind conexe (f.d. 89-90, vol.I), însă după cercetarea tuturor materialelor cauzei, partea acuzării a ajuns la concluzia că acțiunile lui Djevanșir Ali nu necesită o calificare suplimentară în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, întrucât intenția acestuia a fost îndreptată spre săvârșirea huliganismului agravat, prin folosirea intenționată a automobilului pentru cauzarea vătămării integrității corporale sau sănătății.

La fel, instanța de apel corect a respins argumentul apărării precum că reținerea în calitate de probă a procesului-verbal nr. 902 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei în privința lui Cardivara Vlad din 01 iulie 2010, nu are legătură causală cu vinovăția lui Djevanșir Ali, aceasta deoarece analiza respectivă combate alegațiile inculpatului precum că minorul Cardivara Vlad l-ar fi agresat fizic pe inculpat, ultimul neprezentând careva probe în susținerea versiunii sale privind primirea asistenței medicale de urgență.

În ceea ce privește alegațiile recurenților privind încălcarea normelor procesual-penale la înaintarea învinuirii lui Djevanșir Ali, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate, din motiv că reieșind din textul deciziei atacate, se atestă că aceste argumente au constituit obiect de examinare și în instanța de apel, la care instanța s-a expus detaliat și amplu argumentat, reținând că la materialele dosarului este anexată traducerea ordonanței de punere sub învinuire semnată inclusiv și de interpretul Ciumac Tatiana, mai mult pe parcursul desfășurării urmăririi penale Djevanșir Ali a fost asistat de avocat, care a participat la acțiunile de urmărire penală și nu a înaintat obiecții referitor la lipsa interpretului în cadrul acțiunilor procesuale.

Cu referire la alegațiile inculpatului prin care se susține că nu cunoaște limba de stat, Colegiul penal reține că instanțele de fond corect au sesizat că fiind audiat în calitate de învinuit, inculpatul a menționat că posedă limba de stat, declarând că nu recunoaște vina și folosindu-se de drepturile sale procesuale a refuzat să facă declarații și să răspundă la întrebări (f.d. 118, vol.I).

De asemenea, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a respins și solicitarea părții apărării privind declararea nulității ordonanței de punere sub învinuire a lui Djevanșir Ali din 23 noiembrie 2010, a procesului-verbal de audiere în calitate de învinuit, a procesului-verbal de prezentare a materialelor dosarului penal și obligarea de nepărăsire a localității, acestea purtând un caracter declarativ în contextul în care nici apărarea și nici inculpatul nu au contestat acțiunile procesuale respective la terminarea urmăririi penale.

Cu referire la criticele invocate de recurenți precum că instanța de apel respingând cererea privind nulitatea actelor procesuale, a ignorat faptul că la f.d. 124 vol.I este anexată cererea avocatului Dudulica Liubomir privind excluderea în calitate de probe a unor acțiuni de urmărire penală, efectuate cu încălcarea art. art. 16, 93-94 Cod de procedură penală, instanța de recurs statuează că reieșind din conținutul cererii nominalizate, rezultă că la terminarea urmăririi penale, apărarea a solicitat excluderea ca probe a următoarelor acte: procesul-verbal de confruntare dintre Djevanșir Ali și Cardivara Vlad din 18 noiembrie 2010; procesul-verbal de confruntare dintre Djevanșir Ali și Gorșcova Ecaterina din 17 noiembrie 2010 și procesul-verbal privind notificarea părților privind dispunerea efectuării expertizei medico-legală din 23 august 2010, însă nu și celelalte acte procesuale invocate ulterior, în cadrul judecării cauzei.

Totodată, se atestă că prin ordonanța procurorului din 25 noiembrie 2010, cererea avocatului în legătură cu terminarea urmăririi penale, a fost respinsă ca nefondată (f.d. 125, vol.I).

În consecință, instanța de recurs este de opinia că invocarea de către recurenți a principiului „*fructele pomului otrăvit*” nu este incident în speță, întrucât instanțele de fond corect au respins criticele apărării referitor la legalitatea acțiunilor organului de urmărire penală.

Față de cele descrise mai sus, instanța de recurs consideră că nu pot fi reținute nici alegațiile recurenților prin care se susține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, or, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de recurenți sunt nefondate, întrucât vinovăția lui Djevanșir Ali în săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei)

Distinct de considerentele enunțate, cu referire la criticele invocate de apărare sub aspectul pct. 8 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

La caz însă, temeiul la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel, or instanța de apel corect a reținut încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat, fiind prezente toate elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 287 alin. (3) Cod penal.

Astfel, din conținutul actului de învinuire rezultă că lui Djevanșir Ali i-a fost incriminată săvârșirea infracțiunii de huliganism agravat, manifestată prin acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică și exprimă o vădită lipsă de respect față de societate, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiuni care, prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite cu aplicarea altor obiecte special adaptate pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

Potrivit doctrinei juridice de specialitate, prin acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

La caz, instanța de apel corect a reținut că în acțiunile inculpatului Djevanșir Ali, manifestate prin efectuarea unor manevre cu automobilul pe un drum public, în scopul intimidării părții vătămate Cardivara Vlad, care la acel moment era minor și al părții vătămate Gorșcova Ecaterina, prin adresarea către aceștia cu cuvinte necenzurate și aplicarea violenței prin tamponarea cu automobilul pe care îl conducea, a motoretei pe care se deplasau părțile vătămate, se întrunește latura obiectivă a infracțiunii imputate.

La fel, acțiunile inculpatului se caracterizează prin cinism și obrăznicie deosebită, deoarece ultimul a manifestat acțiunile descrise în privința unui minor și a unei adolescente, i-a scuipat, încălcând în acest sens normele etice general acceptate de societate.

Instanțele de fond corect au reținut în acțiunile inculpatului prezența intenției directe, caracteristică infracțiunii de huliganism, deoarece acesta fiind la volanul automobilului propriu și conștientizând că se deplasează pe un drum public, intenționat a

depășit motoreta pe care se aflau părțile vătămăte, apoi încercând să-i oprească pentru a discuta cu Cardivara Vlad, intenționat a tamponat motoreta pe care se aflau părțile vătămăte, în rezultat cauzând părții vătămăte Cardivara Vlad leziuni corporale medii.

Instanța de recurs susține opinia instanțelor de fond că automobilul, prin caracteristicile sale reprezintă un izvor de pericol sporit și utilizat necorespunzător acesta poate cauza vătămări ale integrității corporale sau a sănătății, precum și daune materiale prin deteriorarea sau distrugerea bunurilor, prin urmare acțiunile inculpatului se circumscriu și calificativului „*aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății*”.

Având în vedere cele relatate mai sus, Colegiul penal ajunge la concluzia că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, iar argumentele recurenților sub aspectul nevinovăției lui Djevanșir Ali sunt declarative.

Față de considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile enunțate la art. art. 414-419 Cod de procedură penală, pronunțând o hotărâre legală și întemeiată sub toate aspectele, iar temei pentru admiterea recursurilor declarate de inculpat și apărare nu se regăsește, motiv din care se impune inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

Cu referire la recursul declarat de procuror.

Din conținutul recursului declarat se constată că, procurorul deși a invocat drept temei pentru recurs pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, critica acestuia se axează pe dezacordul cu pedeapsa aplicată inculpatului, fiind sesizat temeiul de casare prevăzut la pct. 10) al aceleiași norme, în sensul că *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Așadar, în esență, procurorul manifestă dezacordul cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, însă Colegiul penal consideră neîntemeiate argumentele formulate sub aspectul blândeții pedepsei aplicate inculpatului, deoarece instanțele de fond corect au ajuns la concluzia aplicării în privința inculpatului a unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, pentru perioada de probațiune de 3 ani.

Potrivit dispozițiilor art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Cu referire la circumstanțele enunțate, Colegiul penal menționează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar în cazul în care nu sunt careva impedimente, instanța este în drept să aplice și prevederile art. 90 Cod penal.

În speță, se constată că inculpatul Djevanșir Ali a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare, iar potrivit art. 90 Cod

penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani.

Pentru pronunțarea unei astfel de soluții, instanțele de fond au reținut că potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei penale, inculpatul este caracterizat pozitiv la locul de muncă, nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, circumstanțe agravante nu au fost stabilite, iar drept circumstanță atenuantă a fost identificată prezența la întreținerea inculpatului a doi copii minori.

În opinia instanței de recurs, având la bază totalitatea circumstanțelor enumerate, instanțele de fond întemeiat au dispus suspendarea executării pedepsei închisorii pentru perioada de probațiune de 3 ani.

Or, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, nu poate fi privită ca fiind o soluție de achitare, deoarece la o potențială încălcare a legislației penale, se va lua în considerație în mod obligatoriu, inclusiv și pedeapsa stabilită prin decizia contestată.

Sub aspectul prevederilor legale citate, Colegiul statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

La fel, în literatura de specialitate s-a afirmat în mod întemeiat, că a aplica o pedeapsă necorespunzătoare gravității proprii infracțiunii, ar însemna fie a-l supune pe infractor unui spor de privațiuni sau de restricții ce nu este necesar pentru a corecta conduita sa, fie dimpotrivă, a-i impune o suferință care, datorită intensității sale reduse, în loc să-l intimideze și să-l îndrepte, mai degrabă îl încurajează să persevereze în încălcarea legii penale.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Așadar, în viziunea instanței de recurs, instanțele de fond corect au apreciat că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea reală a acesteia, deoarece din circumstanțele speței rezultă că nu au fost constatate careva impedimente pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului.

În ceea ce privește argumentele procurorului privind ignorarea de către instanța de apel a prevederilor art. art. 7, 61, 75, 76 Cod penal și nu a ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de comportamentul inculpatului în momentul săvârșirii infracțiunii și după consumarea ei, Colegiul penal le apreciază ca fiind declarative, din motiv că instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor legale și just a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc în condițiile aplicării pedepsei închisorii cu suspendarea condiționată a executării acesteia, ce va atinge scopul restabilirii echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea de săvârșirea noilor infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, de avocatul Iovu Tatiana în numele inculpatului și de inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui *Djevanșir Ali xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 iulie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev